U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **A. H.,** proti žalovanému: **Finanční úřad pro Liberecký kraj,** se sídlem 1. máje 97/25, Liberec, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 2. 2018, č. j. 120529/18/2607-00540-607648 a č. j. 120625/18/2607-00540-607618, vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 59 Af 16/2018, o žalobkyní vznesené námitce podjatosti,

takto:

Soudci Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci Mgr. Lucie Trejbalová, Mgr. Karolina Tylová, LL.M. a Mgr. Zdeněk Macháček **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodování věci vedené pod sp. zn. 59 Af 16/2018.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně v řízení o žalobě proti v záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného vedeném u Krajského soudu v Ústí na d Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) pod sp. zn. 59 Af 16/2018 namítla podjatost „*všech soudců zdejšího soudu v aktuálním obsazení*“ a navrhla jejich vyloučení z projednávání a rozhodování „*nejenom této věci*“ a předložení věci jinému soudu téhož stupně podle § 12 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) z důvodu delegace nutné, protože dle ní jinak „*opět reálně hrozí, že jimi bude pokračováno v dalším pokořování nezávislého, nestranného, odborného a spravedlivého rozhodování soudů*“.

[2] K námitce se vyjádřili všichni tři soudci soudního oddělení 59 Af příslušného krajského soudu, kteří dle rozvrhu práce mají ve věci rozhodovat – předsedkyně senátu Mgr. Lucie Trejbalová a soudci Mgr. Karolina Tylová, LL.M. a Mgr. Zdeněk Macháček, přičemž žádný z nich neshledal důvody zavdávající pochybnosti o jejich nepodjatosti.

[3] Záruka rozhodování věci nezávislým a nestranným soudcem patří mezi součásti práva na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Nestrannost soudce je jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a důvěry občanů v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky). Nestrannost soudce je především subjektivní

kategorií, vyjadřující vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich zástupcům). Kategorii nestrannosti je třeba vnímat i v rovině objektivní. Za objektivní nelze považovat to, jak se nestrannost soudce subjektivně jeví vnějšímu pozorovateli (účastníkovi řízení), ale to, zda reálně neexistují okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce má k věci nikoliv nezaujatý vztah. Subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání; rozhodovat o této otázce se však musí na základě hlediska objektivního (shodně též nález Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 370/04).

[4] Podle § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[5] Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako výjimečný. Proto lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen z opravdu závažných důvodů, které mu skutečně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 - 16).

[6] V projednávané věci však žalobkyně žádný konkrétní závažný důvod, pro který by bylo možné dovozovat podjatost soudců, neuvedla. Zůstala pouze v rovině obecného tvrzení, resp. nesouhlasu s obsazením soudu, což nelze považovat za legitimní důvod pro vyloučení soudce z rozhodování věci. Reálné pochybnosti o podjatosti namítaných soudců může totiž s ohledem na výše uvedené vyvolat pouze konkrétní tvrzení žalobkyně týkající se vztahu soudců k projednávané věci, jejím účastníkům či zástupcům. Žalobkyně však Nejvyššímu správnímu soudu žádné takové tvrzení o podjatosti namítaných soudců nesdělila.

[7] S ohledem na výše uvedené tedy dospěl Nejvyšší správní soud v posuzované věci k závěru, že nejsou naplněny podmínky pro to, aby soudci Mgr. Lucie Trejbalová, Mgr. Karolina Tylová, LL.M. a Mgr. Zdeněk Macháček byli vyloučeni z projednání a rozhodnutí shora uvedené věci; k tomu je třeba ještě dlužno dodat, že Nejvyšší správní soud není oprávněn rozhodovat o vyloučení soudců z projednávání a rozhodování „*nejenom této věci*“, jak navrhla žalobkyně, ale pouze ve vztahu ke konkrétní věci (viz § 8 odst. 1 s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí a na základě toho pak neshledal ani důvod pro přikázání věci jinému krajskému

soudu ve smyslu § 9 odst. 1 s. ř. s., jehož se žalobkyně domáhala (byť s nesprávným odkazem na ustanovení § 12 odst. 1 o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu